page

ตอนนี้แกงกะหรี่อร่อยที่สุดในชีวิต

カレーの時間

เทราจิ ฮารุนะ
เขียน

ปาวัน การสมใจ
แปล

อ่านหนังสือเล่มเดียวกัน ในเวลาเดียวกันกับแฟน
พออ่านจบเราก็หยิบยกประโยคที่ประทับใจมาพูดคุยกัน
– เทราจิ ฮารุนะ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สายสัมพันธ์ของครอบครัวก็ไม่ต่างอะไรกับ “แกงกะหรี่” ที่มีทั้งรสเผ็ดร้อน เผ็ดกลาง และหวาน

รสเผ็ดร้อน คือช่วงเวลาแห่งความขัดแย้งและไม่เข้าใจกัน รสเผ็ดกลาง คือช่วงเวลาแห่งการพยายามปรับจูนเข้าหากัน และรสหวาน คือช่วงเวลาแห่งความห่วงใยที่มีให้กัน

เรื่องราวของ “ตา” กับ “หลานชาย” ในหนังสือเล่มนี้ก็เช่นกัน สายสัมพันธ์ของพวกเขาปรุงแต่งด้วยรสชาติที่หลากหลายซึ่งผันแปรไปตามเรื่องราวในชีวิต วันนี้อาจมีรสเผ็ดร้อนจนแสบลิ้น แต่พรุ่งนี้กลับเป็นรสหวานละมุน หรือมะรืนนี้อาจมีรสเผ็ดกลาง แต่ไม่ว่าสายสัมพันธ์จะมีรสชาติอย่างไร สุดท้ายก็จะจบลงด้วยความกลมกล่อมที่เรียกว่า “ความเข้าใจ”

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องราวของสายสัมพันธ์ที่ผ่านการเคี่ยวจนงวด แม้บางคราจะขมปร่าหรือเผ็ดร้อน แต่สุดท้ายจะกลายเป็นความทรงจำที่มีรสชาติอร่อยล้ำและตราตรึงใจ

page

คำนำผู้แปล

การแปลนิยายเรื่องนี้ทำให้เราได้กลับมาทบทวนความหมายของคำว่า “ช่องว่างระหว่างวัย” ซึ่งไม่ใช่ช่องว่างที่เกิดจากอายุเพียงอย่างเดียว หากแต่เป็นช่องว่างของความรู้สึกที่ไม่เคยถูกเอื้อนเอ่ยออกมา ทั้งความหวังดีที่แปรเปลี่ยนเป็นการปิดบัง และความเข้มแข็งที่ฝืนสร้างเพื่อปกป้องหัวใจของกันและกัน บางคนเลือกเก็บงำความเจ็บปวดและความจริงเอาไว้ เพราะเชื่อว่าการไม่พูดคือการปกป้อง ทั้งที่อีกฝ่ายก็อาจเข้มแข็งมากพอจะรับฟังเพียงแต่ไม่เคยได้รับโอกาสนั้น

นิยายเรื่องนี้บอกเล่าเรื่องราวของคนจากสองยุคสมัย โดยมีแกงกะหรี่เป็นสะพานเชื่อมระหว่างอดีตหลังสงครามกับปัจจุบัน อาหารเป็นภาษาที่ไม่ต้องใช้คำพูดให้มากความ และอาจเรียกได้ว่าเป็นการสื่อสารความรู้สึกที่จริงใจที่สุดก็ได้เช่นกัน เราหวังว่ารสเด็ดเผ็ดร้อนกับรสหวานที่ผสมผสานอย่างกลมกล่อมของหนังสือเล่มนี้จะถูกปากทุกคนนะคะ

แล้วพบกันในงานแปลเล่มหน้าค่ะ

ปอป่าน

สารบัญ

บทที่ 1 พีซเคอร์รีโกลเด้น (รสหวาน)	1
บทที่ 2 แกงกะหรี่ผักฤดูร้อนทอดกรอบ	48
บทที่ 3 แกงกะหรี่แห้งโปะไข่ดาว	145
บทที่ 4 แซนด์วิชแกงกะหรี่เนื้อบด	247
บทส่งท้าย พีซเคอร์รีโกลเด้น (รสเผ็ดกลาง)	312
เกี่ยวกับผู้เขียน	323
เกี่ยวกับผู้แปล	324

บทที่ 1
พีซเคอร์รีโกลเด้น (รสหวาน)

ทำไม คนเราถึงต้องพยายามขยายอาณาเขตด้วยนะ นี่คือหนึ่งในข้อสงสัยอันยิ่งใหญ่ที่ผมขบคิดอย่างกลัดกลุ้มมากว่าครึ่งค่อนชีวิต

ตอนอ่านหนังสือการ์ตูนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในห้องสมุดของโรงเรียนประถม ผมไม่เข้าใจว่าเหตุใดเหล่าผู้คนในยุคเซ็นโกคุ[1] จึงต้องสู้รบซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพื่อขยายอาณาเขต ตอนนั้นผมอายุสิบขวบ จนถึงตอนนี้ก็ยังจำได้ดีว่าโต๊ะในห้องสมุดเต็มไปด้วยรอยขีดข่วน ทั้งยังเปลี่ยนเป็นสีขาวซีดและดูกระด้างกระด่าง ขอบหนังสือเล่มนั้นดำคล้ำแถมยังเปื่อยยุ่ยเพราะผ่านมือเด็กมามากมาย บนหน้ากระดาษซึ่งอาบย้อมไปด้วยแสงอาทิตย์ยามเย็นอันงดงามที่สาดส่องมาทางหน้าต่างมีภาพผู้คนที่ถูกศรปักอกและจมกองเลือดเสียชีวิต

---

[1] ระหว่างปี ค.ศ. 1467 - 1615 เป็นยุคแห่งสงคราม

อาณาเขตอะไรนั่น แค่พูดคุยตกลงกันว่า “ที่ของฉันคือตรงนี้ถึงตรงนี้” “งั้นของฉันคือตรงนี้ถึงตรงนี้” แล้วแบ่งกันก็ได้นี่นา ยิ่งคิดเท่าไร ผมก็ยิ่งไม่เข้าใจความรู้สึกของผู้คนที่อยากขยายอาณาเขต และพอไม่เข้าใจก็เลยยอมแพ้ แล้วเปลี่ยนมาคิดเรื่องโคนิชิแทน ซึ่งเป็นคนใกล้ตัวที่ “อยากขยายอาณาเขต” ของตนอยู่เสมอ

โคนิชิมีรูปร่างเล็กและดูปราดเปรียวตามชื่อ[2] ทั้งดอดจ์บอลหรือการวิ่งไล่จับก็เล่นได้ในระดับที่เรียกว่าแข็งแกร่งเหนือมนุษย์ และทั้ง ๆ ที่ลำดับที่นั่งในห้องเรียนตัดสินด้วยการจับสลาก แต่ไม่รู้ทำไมเราถึงได้นั่งข้างกันแทบทุกครั้ง

ศอกของโคนิชิมักล้ำอาณาเขตซึ่งเป็นรอยต่อของโต๊ะสองตัวที่วางติดกันเสมอ รุกล้ำเข้ามาในอาณาเขตของผมอย่างไร้ความเกรงอกเกรงใจ ครั้นผมบอกว่าศอกล้ำเข้ามาน่ะ เขาก็จะพูดว่า “อ้อ –” แล้วเก็บศอกกลับไป ทว่าผ่านไปสักพักเขาก็ทำเหมือนเดิมอีก

นั่นอาจเป็นการแสดงออกของความรู้สึกที่อยากขยายอาณาเขตเหมือนพวกแม่ทัพในยุคเซ็นโกคุก็เป็นได้ อย่างไรก็ตาม แม้จะอธิบายพฤติกรรมของโคนิชิได้แล้ว แต่ผมก็ยังนึกฉงนอยู่ดีว่าแรงจูงใจของการอยากขยายอาณาเขตคืออะไรกันแน่

---

[2] โคนิชิเขียนด้วยตัวคันจิ 小西 โดยตัวอักษร 小 แปลว่าเล็ก

ไม่สู้พยายามใช้พื้นที่บนโต๊ะตัวเองอย่างมีประสิทธิภาพแบบนั้นน่าจะสร้างสรรค์กว่าไม่ใช่เหรอ แน่นอนว่าตอนนั้นผมยังไม่รู้จักคำว่า “สร้างสรรค์” หรอก แต่คงคิดอะไรประมาณนั้นละ

หลังเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ผมก็ได้พบเจอ “คนที่อยากขยายอาณาเขต” มากมายในความหมายอื่น บ้างก็อยากเปิดมุมมองใหม่ให้ตัวเอง บ้างก็อยากขยายเครือข่ายความสัมพันธ์ หรือผู้คนที่เอะอะก็พูดว่า “ได้เรียนรู้บางสิ่ง” หรือ “มีมุมมองใหม่ๆ” แล้วก็เผลอสมัครเข้าร่วมคอมมิวนิตีออนไลน์แบบปิดที่ไม่รู้ชัดว่าคืออะไรกันแน่

ส่วนผมไม่อยากขยายอาณาเขตอะไรทั้งนั้น ต่อให้คับแคบแล้วอย่างไร ผมก็ยังอยากใช้พลังงานไปกับการปกป้องโลกใบเล็กของตัวเองให้สุขสบายมากกว่า ไม่อยากออกผจญภัยไปทั่วเจ็ดคาบมหาสมุทรเพื่อตามหาสมบัติที่ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน แถมมีจริงหรือเปล่าก็ยังไม่รู้ ไม่อยากไปกำจัดปีศาจ ไม่อยากกอบกู้หรือเปลี่ยนแปลงโลก แน่นอนว่าไม่อยากเกิดใหม่ในต่างโลกด้วย

ผมไม่เคยขีดเขียนอะไรลงบนโต๊ะเรียนของตัวเอง ทว่าในห้องเรียนยังมีคนที่ใช้มีดแกะสลักขุดหลุมบนโต๊ะเรียน (แล้วถมหลุมนั่นด้วยขี้ยางลบ) แน่ละว่าผมย่อมไม่ทำเรื่องพรรค์นั้นอยู่แล้ว ไม่ใช่แค่เพราะนั่นเป็นสิ่งของเครื่องใช้ของโรงเรียน แต่เหนือสิ่งอื่นใด ผมทนให้อาณาเขตของตัวเองสกปรกหรือมีตำหนิไม่ได้

ผมให้ความสำคัญและปกปักรักษาชีวิตของตัวเองอย่างทะนุถนอมมาโดยตลอด ใช้ประโยชน์จากสิ่งที่ได้รับอย่างเต็มที่และดื่มด่ำกับความสุขเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิต นั่นคือความปรารถนาเพียงหนึ่งเดียวของผมไม่ว่าจะเป็นเมื่อก่อนหรือตอนนี้ แม้ผมจะไม่เคยเขียนในสมุดรวมความทรงจำในวันจบการศึกษาหรือกระดาษขอพรในวันทานาบาตะ[3] ก็ตาม

ผมรับรู้ได้ถึงเหงื่อที่ไหลย้อยจากหน้าผากจนทำให้คิ้วเปียกชุ่ม เม็ดเหงื่อหยุดนิ่งอยู่ตรงนั้นชั่วครู่ กระทั่งรับน้ำหนักของตัวเองไม่ไหว จึงเริ่มไหลลงมาตามผิวหนังอีกครั้งผ่านดวงตาและจมูก ทำให้บริเวณใต้จมูกเปียกชื้นไปหมด ครั้นใช้หลังมือปาดออก ดินโคลนก็เข้าไปในรูจมูกจนคันยุบยิบ ตั้งแต่เริ่มขุดกองซากปรักหักพังใต้สะพาน เวลาผ่านมานานแค่ไหนแล้วนะ จนถึงตอนนี้สิ่งที่ขุดเจอมีเพียงจานอะลูมิเนียมแค่ใบเดียว เมื่อเช้าจานอะลูมิเนียมใบนี้ยังใส่ข้าวจนเต็ม แม้จะมีข้าวสาลีและอะไรต่อมิอะไรปะปนกันอยู่ แต่ข้าวก็คือข้าวใช่ไหมล่ะ ส่วนกองซากปรักหักพังนี้ เดิมทีเป็นกระต๊อบที่ชายคนหนึ่งอาศัยอยู่ แต่ได้ยิน

[3] เทศกาลขอพรจากดวงดาวของญี่ปุ่น ตรงกับวันที่ 7 เดือน 7 ของทุกปี

ว่ามีตำรวจพาตัวเขาไปแล้วเมื่อช่วงเที่ยง

บางทีขณะที่เขารีบเก็บสัมภาระ อาจบังเอิญทำจานอะลูมิเนียมนี่ตกไว้ แต่ผมอยากคิดว่าเขาจงใจทิ้งไว้มากกว่า จงใจทิ้งไว้ให้ผมคนนี้

ผมไม่รู้ว่าเขาชื่ออะไร อีกฝ่ายปรากฏตัวอย่างไร้ที่มาที่ไปเมื่อสองอาทิตย์ก่อน

ช่วงสงคราม บางคนลี้ภัยมาจากโตเกียวและกลายเป็นคนไร้บ้าน บางคนหนีทหารแล้วเร่ร่อนไปเรื่อย ๆ จนมาถึงละแวกนี้ แต่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร ก็จะมีคนที่เบะปากดูแคลนและพูดว่าไม่ใช่ชาวซากะละสิ

แน่นอนว่าไม่ได้พูดคุยกับผมหรอก ผมแอบฟังต่างหากในบ้านหลังนั้นไม่มีใครพูดกับผมเลยสักคน เพราะผมอายุแค่สิบขวบ ยังไม่ถือว่าเป็นผู้ใหญ่ ยิ่งไปกว่านั้น ยังถูกมองว่าเป็นสิ่งแปลกปลอม ตัวน่ารำคาญ และเด็กน่ารังเกียจ

ชายที่อาศัยอยู่ใต้สะพานสวมเสื้อเชิ้ตกับกางเกงที่เต็มไปด้วยคราบสกปรก เดิมทีเสื้อเชิ้ตอาจจะเคยเป็นสีขาว แต่ตอนนี้แปรเปลี่ยนเป็นสีคล้ายขนสุนัขจรจัด เขาสวมแว่นตาที่ขาแว่นคดงออย่างน่าเกลียด หนวดเครารุงรังจนแทบมองไม่เห็นใบหน้า เขาใช้ไม้ที่เปื้อนคราบเขม่าซึ่งไม่รู้ว่ารวบรวมมาจากไหนมาประกอบเข้าด้วยกันและใช้ผ้าที่คล้ายผ้าใบมาคลุมเป็นหลังคา กลายเป็นกระต๊อบง่าย ๆ ที่เอาไว้หลับนอน

ในหมู่บ้านเล็ก ๆ ไม่ว่าเรื่องใดก็กลายเป็นข่าวลือได้ทั้งนั้น และไม่มีใครอยากตกเป็นบุคคลในข่าวลือนั้น พวกผู้ใหญ่ในหมู่บ้านจึงดูเชิงอยู่ห่าง ๆ ขณะที่ผมกลับหาโอกาสเข้าใกล้ชายคนนั้น ผมเฝ้ารอโอกาสที่จะเข้าใกล้เขามาตลอด นับตั้งแต่วันที่ผมแอบอยู่ตรงแนวคันดินหน้าสะพานและเห็นเขาปิ้งบางอย่างที่หน้าตาคล้ายขนมปัง

สงครามสิ้นสุดแล้ว ผู้ใหญ่หลายคนพูดว่าญี่ปุ่นพ่ายแพ้วันที่ 15 เดือนสิงหาคมเมื่อสองปีก่อน เราถูกสั่งให้รวมตัวกันที่สนามโรงเรียนเพื่อฟังการออกอากาศพระสุรเสียง[4] ผมได้ยินไม่ค่อยชัด แต่เอาเข้าจริงผมก็ไม่เข้าใจเลยสักนิด ในขณะที่ผมเหลียวซ้ายแลขวาว่าคนอื่นเข้าใจหรือเปล่า ก็โดนครูคว้าคอแล้วตบหน้าฉาดใหญ่ พร้อมกล่าวหาว่าทำตัวไร้มารยาทที่เหลียวซ้ายแลขวาไปทั่ว แต่ที่ครูเห็นผมทำแบบนั้นแสดงว่าตัวครูเองก็ต้องเหลียวซ้ายแลขวาเหมือนกันไม่ใช่หรือไง

ตอนนี้ญี่ปุ่นกำลังจะเกิดอะไรขึ้น จากนี้จะเป็นอย่างไร ไม่ว่าผู้ใหญ่จะพูดอะไรก็ไม่เกี่ยวกับผม วันนี้จะมีอะไรกินหรือเปล่า แล้วพรุ่งนี้จะได้กินไหม นี่ต่างหากที่เป็นเรื่องสำคัญ เพราะเป็นปัญหาใหญ่ที่เกี่ยวพันถึงความเป็นความตาย คน

[4] การประกาศพระราชดำรัสของจักรพรรดิฮิโรฮิโตะทางวิทยุ เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1945 ซึ่งเป็นการประกาศยอมแพ้สงครามโลกครั้งที่ 2

ในบ้านหลังนั้นต่างพากันพูดว่าเพราะผมไม่ช่วยงานบ้างละ พูดจาอวดดีบ้างละ พวกเขาหาเหตุผลสารพัดเพื่อแย่งอาหารของผมไป

เพราะผมหิวอยู่ทุกนาทีทุกชั่วโมงจนลืมไปแล้วว่าสภาพที่ท้องไม่หิวเป็นอย่างไร และตั้งแต่เกิดมา ผมไม่เคยกินอิ่มเลยสักครั้ง

ผมตั้งใจขโมยของกินที่น่าจะอัดแน่นอยู่ในกระเป๋าสะพายข้างแบบทหารของชายคนนั้น ซึ่งคนที่บ้านพูดกันว่า “ต้องเป็นของที่ขโมยมาแน่ๆ” ผมรู้ว่าการขโมยเป็นเรื่องไม่ดี แต่ถ้าขโมยจากคนไม่ดีก็ไม่น่าจะมีปัญหานี่นา ผมเฝ้ารอให้ฟ้าสางอยู่บนฟูกนอนโดยไม่หลับแม้แต่งีบเดียว จากนั้นก็แอบออกจากบ้านมุ่งหน้าไปใต้สะพาน หากไม่ฉวยโอกาสตอนที่ชายคนนั้นหลับก็ไม่มีทางขโมยของได้ แต่ถ้าเป็นตอนกลางคืนก็มืดเกินไป

ผมมองเห็นเลือนรางว่าชายคนนั้นนอนขดตัวไม่ไหวติงอยู่ในกระต๊อบที่สร้างขึ้นหยาบๆ ถ้าเขาตายไปแล้วก็แย่สิ ต่อให้ผมจะกล้าขโมยของจากคนไม่ดี แต่การขโมยของจากคนตายก็ทำให้รู้สึกผิด ผมกลั้นหายใจแล้วเอื้อมมือไปค้นกระเป๋าสะพายข้างที่วางอยู่ข้างหมอน

“อะไรของแกเนี่ย”

จู่ๆ ชายคนนั้นก็ส่งเสียงกะทันหัน เล่นเอาผมตกใจจนเข่าอ่อน ‘อะไรของแก’ ช่างเป็นสำเนียงที่ไม่คุ้นหู ทำให้ผมนึกถึงคำพูดของใครบางคนที่บอกว่า “น่าจะมาจากแถวๆ โตเกียว”

ชายคนนั้นยันตัวลุกขึ้นมองผมแล้วบอกว่าตนไม่มีเงินหรอกนะ ด้วยน้ำเสียงที่ฟังสดใสอย่างประหลาดคล้ายกำลังขบขัน

“เงิน เงินอะไรกัน”

คางของผมสั่นกึก ๆ จนพูดไม่เป็นคำ

“งั้นต้องการอะไรล่ะ”

เขาขยับเข้าใกล้ รู้ตัวอีกทีแขนของผมก็ถูกคว้าไว้แล้ว

“แขนผอมอย่างกับกิ่งไม้แห้งแน่ะ”

อีกฝ่ายพูดด้วยน้ำเสียงคล้ายจะสงสาร ทั้งที่แก้มภายใต้หนวดเคราของเขาก็ซูบตอบไม่ต่างกัน จากนั้นเขาก็หันหลังให้ผมแล้วเริ่มค้นหาของในกระเป๋าสะพายข้าง ความจริงผมจะหนีก็ได้แต่ไม่ได้ทำ หรือถ้าจะพูดให้ถูกคงต้องบอกว่าหนีไม่ได้มากกว่าเพราะผมตกใจจนเข่าอ่อนน่ะสิ

ไม่นานหลังจากนั้นชายคนนั้นก็หันกลับมา และในมือของเขาถือกระป๋องที่มีรูปวัว

“หิวใช่ไหม”

พอถูกถามว่าหิวใช่ไหม ไม่รู้ทำไมผมถึงส่ายหน้า ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน แต่ผมเป็นแบบนี้มาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว พอโดนถามว่าเหงาไหมที่ไม่มีพ่อแม่ ผมก็อยากผลักไสอีกฝ่ายออกไป หรือพอมีคนพูดว่าน่าสงสารจัง ผมก็พานอยากจะชกศีรษะคนพูดสักเปรี้ยง

เวลามีคนยื่นมือมาให้ ผมก็อยากปัดมือนั้นทิ้ง

ชายคนนั้นตักข้าวจากหม้อสนามใส่จานอะลูมิเนียม จากนั้นก็เทสิ่งที่อยู่ในกระป๋องราดลงไป แล้วยื่นจานมาให้จนแทบจะชนปลายจมูกของผม กลิ่นน้ำมันที่คล้ายกลิ่นสาบสัตว์โชยมาเตะจมูก พอผมส่ายหน้าอีกครั้ง เขาก็ใช้ปลายนิ้วขยุ้มข้าวแล้วเอาเข้าปากตัวเอง

“เอ้า กินสิ”

ผมรับจานมาอย่างกริ่งเกรง จากนั้นก็ไม่สนใจอะไรอีก ใช้มือขยุ้มข้าวราดเนื้อกระป๋องนุ่มๆ แล้วเอาเข้าปาก เคี้ยว แล้วกลืน พอจานว่างเปล่า ชายคนนั้นก็เติมให้อีก

เวลาที่เคี้ยวเนื้อนั้น รสเค็มกลมกล่อมจะแผ่ซ่านไปทั่วโพรงปากจนน้ำลายยิ่งสอ ชวนให้นึกเสียดายที่จะกลืน ทั้งที่อยากใช้ลิ้นและปากลิ้มรสชาตินี้ต่อไปเรื่อยๆ แต่ส่วนลึกของช่องท้องกลับส่งเสียงประท้วงบอกให้รีบส่งอาหารลงไป สุดท้ายผมจำต้องกลืนอาหารอย่างเสียมิได้

ผมคิดว่าจะได้กินจนหนำใจ แต่พอหมดจานที่สาม ชายคนนั้นก็ทำสีหน้าจนใจแล้วพูดว่า “หมดแล้วละ”

เขาลุกขึ้นยืนและเดินชวนเซออกจากกระต๊อบ ผมจึงรีบเดินตามไป

“แกเป็นเด็กแถวนี้เหรอ”

“อื้อ”

มาจากทางโน้น ผมชี้ไปทางหมู่บ้าน ครั้นเห็นบ้านหลังนั้น

ที่มีภูเขาเป็นฉากหลัง ชายคนนั้นก็พึมพำด้วยความชื่นชมว่าช่างเป็นบ้านที่ใหญ่โตเหลือเกิน

บ้านหลังใหญ่ที่มีป้ายชื่อโอ่อ่าว่า “โอยามาดะ” ไม่ใช่บ้านผมหรอก ถึงจะใช้นามสกุลเดียวกัน แต่ไม่ใช่บ้านเกิด แถมที่หลับนอนของผมยังเป็นเพียงห้องเล็กจิ๋วที่แม้แต่จะนอนเหยียดขาก็ยังทำไม่ได้ เป็นห้องเล็กๆ ที่อยู่ข้างลานดินภายในบ้านหลังใหญ่เท่านั้น

แม่เสียชีวิตตอนผมอายุหกขวบ เป็นการฆ่าตัวตายด้วยการผูกคอกับคานประตูบานเลื่อนในห้องนอน

หลังจากที่แม่คลอดผมก็ล้มป่วยและนอนซมมาตลอด ผมไม่เคยเห็นแม่ลุกจากฟูกนอนเลยสักครั้ง ขณะที่พวกผู้ใหญ่พากันซุบซิบว่าแม่ทุกข์ใจที่กลายเป็นภาระ คล้ายจะปักใจเชื่อไปแล้วว่า “คนป่วยย่อมคิดแบบนั้นเป็นธรรมดา” ซึ่งผมรับรู้ได้จากคำพูดของพวกเขา

พ่อบอกว่าเลี้ยงผมไม่ได้จึงยกผมให้คนอื่น ผมจึงถูกส่งไปยังบ้านคนรู้จักหรือบ้านญาติที่มีสายเลือดห่างๆ ถูกส่งไปที่นั่นที่นี่ ส่วนบ้านที่พักอาศัยในตอนนี้เป็นหลังที่ห้าแล้ว บ้านหลังนี้ไม่ได้มีแค่ผม แต่มีคนอื่นอีกหลายคนที่ถูกนำมาฝากเลี้ยง พวกผู้ใหญ่ที่ออกไปทำไร่ทำสวนหรือทำงานเย็บปักถักร้อยจะได้รับความสำคัญ แต่ผมไม่ได้รับความสำคัญด้วยเหตุผลว่า “ไม่เห็นจะน่ารักสักนิด” แต่เรื่องนั้นช่างเถอะ ผมไม่ได้อยากโดนมองว่า

น่ารักน่าเอ็นดูอยู่แล้ว

ผู้ใหญ่พูดกันว่าแม้จะตามหาทั่วญี่ปุ่นก็ไม่มีของกินเหลือแล้ว ผมถูกเขกศีรษะพร้อมกับคำพูดว่า ทุกคนก็อดทนกันทั้งนั้น แกเองก็ต้องทนให้ได้เหมือนกัน แต่ผมคิดว่ามันไม่ถูกต้อง สิ่งที่ทุกคนทำนั้นผิด แต่ไม่รู้ว่าผิดตรงไหน หรืออะไรคือสิ่งที่ถูก ผมไม่รู้เลย

ชายคนนั้นทิ้งตัวนอนหงายบนพื้นหญ้าพร้อมเปล่งเสียง “เฮ้อ” ผมเองก็ทรุดตัวนั่งข้างเขาอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ น้ำค้างยามเช้าทำให้ก้นเปียกชื้น แต่ในท้องกลับอบอุ่นคล้ายกำลังเผาไหม้ ชวนให้รู้สึกว่าน้ำค้างที่เย็นเยือกก็ให้ความรู้สึกสบายเหมือนกัน

“รู้สึกเหมือนโดนดูดเข้าไปเลย”

ชายคนนั้นพึมพำ พลางยื่นมือไปหาท้องฟ้า

“อาเคบิ”[5]

ผมพูดตะกุกตะกัก อีกฝ่ายหันมองพร้อมสีหน้าฉงน

ถึงฤดูของอาเคบิแล้ว ปีที่แล้วตอนที่ผมขึ้นไปเก็บอาเคบิบนภูเขาและบังเอิญเจอนักเรียนที่อยู่ชั้นปีสูงกว่า ผมโดนซ้อมเสียยกใหญ่ เจ้านั่นตะโกนกร้าวจนใบหน้าอัปลักษณ์แดงก่ำ บอกว่าที่นี่เป็นภูเขาของพ่อมัน ถึงผมจะโดนย้ำว่าห้ามขึ้นมาบนภูเขาอีก

---

[5] หรือ Chocolate Vine ผลไม้พื้นเมืองของญี่ปุ่นและแถบเอเชียตะวันออก มีผลทรงรีและเปลือกสีม่วง

แต่ผมไม่ยอมแพ้เพราะเรื่องแค่นั้นหรอก

“จะไปเอาอาเคบิมาให้”

แทนคำขอบคุณที่ให้ข้าวกิน

“ไม่เป็นไรหรอก เรื่องแค่นั้นเอง”

ชายคนนั้นส่ายหน้าแรง ๆ แล้วพูดต่อ ถ้าจะตอบแทนละก็ สักวันเมื่อแกโตเป็นผู้ใหญ่และบังเอิญเจอเด็กที่กำลังหิวก็ช่วยหาข้าวให้กินด้วยแล้วกัน

“ช่วยทำให้เด็กคนนั้นท้องอิ่มให้ได้ สัญญานะ”

ชายคนนั้นจ้องผมนิ่ง ทั้งที่สวมเสื้อเชิ้ตเก่ามอมแมม ผมยาวรุงรังที่น่าจะมีเห็บเหาเต็มไปหมด แต่ดวงตาของเขากลับใสกระจ่างและงดงามเกินกว่าปกติ

“...สัญญา”

จากนั้นผมก็ไปโรงเรียน หลังเลิกเรียนก็รีบมาที่ใต้สะพานทันที แต่กระต๊อบซึ่งสร้างหยาบ ๆ กลับถูกพังทำลายและไร้เงาของชายคนนั้น ขณะที่ผมยืนอึ้งอย่างทำอะไรไม่ถูก ก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นเหนือศีรษะ ใครคนหนึ่งยืนมองผมจากบนสะพาน เขาบอกว่าตำรวจพาตัวชายคนนั้นไปแล้ว และเขาเองที่เรียกตำรวจมาเพราะอีกฝ่ายยืนย้อนแสงจึงเห็นใบหน้านั้นไม่ชัด แต่คล้ายกับว่าเขากำลังยิ้มอยู่

“โยชิกาเงะ อย่าทำเรื่องน่าอดสูแบบนั้นสิ”

ผมไม่เข้าใจสักนิดว่าอะไรที่น่าอดสู ชายคนนั้นให้ข้าวผมกิน

บอกว่าไม่ต้องขอบคุณ และผมสัญญากับเขาแล้วว่าจะหาข้าวให้คนอื่นกินบ้าง การกระทำเหล่านั้นน่าอดสูตรงไหน การก้มมองคนอื่นจากที่สูงแล้วหัวเราะเยาะต่างหากที่น่าอดสู

ผมพยายามคุ้ยซากปรักหักพังด้วยความหวังว่าอาจมีอาหารกระป๋องเหลืออยู่บ้าง แต่ก็ไม่เจอ ผมรู้ว่าคุ้ยต่อไปก็ไม่มีประโยชน์ แต่ถ้ายืนอยู่เฉย ๆ ก็กลัวน้ำตาจะไหลออกมา ลูกผู้ชายห้ามร้องไห้ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ห้ามร้องไห้ ดังนั้นผมจึงหยิบสิ่งที่เคยเป็นกระต๊อบขึ้นมาแล้วโยนไปไว้ด้านข้าง ถ้าเคลื่อนไหวร่างกาย น้ำตาก็จะไหลกลับไปเอง

คงไม่ได้เจอชายคนนั้นอีกแล้ว

ต่อไปถ้าเจอเด็กที่กำลังหิว แกต้องหาข้าวให้เด็กคนนั้นกินสัญญานะ

ผมกอดจานอะลูมิเนียมสกปรกแนบอก เหงื่อที่ไหลจากหน้าผากไหลเข้าตาจนผมต้องหลับตาแน่น

วันเกิดปีที่ 25 ของผม ซึ่งภายหลังผมรายงานให้เพื่อนซี้ที่ชื่อเพร์รีฟังว่า “เหมือนฝันร้ายเลยละ” เปิดฉากด้วยการที่ป้ามาซาโกะ ป้ามิมิโกะ และลูกสาวของพวกป้า (หรือก็คือลูกพี่ลูกน้องของผม) มาเยือนก่อนเวลานัด 30 นาที อาซูกิ พี่สาวที่แก่กว่าผมห้าปีออกไป

ต้อนรับพลางบ่นว่า “มาเร็วไปแล้ว” “ฉันยังไม่ได้เขียนคิ้วเลย” และผมเพิ่งรู้ภายหลังว่าการฉลองวันเกิดให้ผมเป็นเพียงข้ออ้าง แท้จริงแล้วแม่กับพี่สาวทั้งสองคนของแม่แค่อยากมารวมตัวกันเพื่อปรึกษาหารือเรื่องตาของผม หรือก็คือพ่อของพวกเธอต่างหาก

ปีก่อน พวกเราไปกินข้าวที่ร้านอาหาร แต่ปีนี้อยู่ในช่วงเวลาล่อแหลมที่ไม่รู้ว่าจะมีการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินหรือเปล่า ทุกคนจึงตัดสินใจมารวมตัวกันที่แมนชั่นซึ่งตั้งอยู่ในย่านชานเมืองของโอซาก้า และมีเพียงผมกับแม่ที่อาศัยอยู่ที่นี่ ดังนั้นพอมีคนเจ็ดคนมารวมตัวกัน ห้องนั่งเล่นจึงแออัดแน่นเอี้ยด และนั่นก็เป็นปัญหาอยู่เหมือนกัน

แม่ของผมหรือก็คือแม่ของอาซูกิเป็นน้องคนเล็กในบรรดาพี่น้องสามใบเถา ชื่อของแม่คือโทชิโกะ แต่เพราะแม่พูดจาเอะอะมะเทิ่งและมีรูปร่างกำยำ อีกทั้งยังเดินเสียงดังตึงตังจนหนวกหู พ่อของผมจึงตั้งชื่อเล่นให้แม่ว่า “โดซูโกะ”[6] โดยเอาชื่อโทชิโกะมาดัดแปลง แน่นอนว่าชื่อเล่นนี้ใช้เรียกลับหลังเท่านั้น

ป้ามาซาโกะเป็นพี่สาวคนโต มีลูกสาวชื่อมิคุรุ ส่วนป้ามิมิโกะเป็นพี่สาวคนรอง มีลูกสาวชื่อนานามิ (ว่ากันว่า) ก๊วนสามศรีพี่น้องของแม่เป็นที่รู้จักว่า “ถ้ารวมตัวครบสามคนทีไรเป็นต้องวุ่นวายยิ่งกว่าผู้ใหญ่ 30 คน” มาตั้งแต่เด็ก ๆ ทั้งสามคนเติบโต

[6] แปลว่าแม่สาวตึงตัง

มาอย่างสนิทสนมกันดี โดยสามศรีพี่น้องทำงานที่สำนักงานภาษีประจำจังหวัด ร้านขายเสื้อผ้า และร้านเสริมสวย ตามลำดับ อีกทั้งยังมีลูกสาวเหมือนกัน ทว่าลำดับการคลอดกลับต่างกัน เริ่มจากน้องคนเล็ก คนรอง และพี่สาวคนโต โดยอายุห่างกันคนละปี เท่ากับว่าสามศรีพี่น้องคลอดลูกปีละหนึ่งคนไล่เรียงกัน

แม่และพวกป้า ๆ ต่างก็ตกใจที่ทุกคนคลอดลูกสาว แต่ก็ดีใจมากเช่นกัน ทำให้ความสัมพันธ์ของสามศรีพี่น้องยิ่งแน่นแฟ้น ถ้าลูกสาวของใครคนใดคนหนึ่งเกิดป่วยไข้ คนที่เหลือก็จะรีบไปช่วยทำงานบ้าน และทุกครั้งที่มีกิจกรรมสำคัญอย่างชิจิโกะซัง[7] ก็จะมารวมตัวฉลองอย่างครึกครื้น

ขณะที่ทุกคนใช้ชีวิตอย่างชื่นบานรักใคร่กลมเกลียว ผมก็ลืมตาดูโลกโดยไร้ซึ่งบรรยากาศยินดีที่ได้ลูกชายสมการรอคอย เห็นว่าทุกคนต้อนรับผมด้วยท่าทางกระอักกระอ่วน ประมาณว่า “อุ๊ยตาย ผู้ชายเหรอ” “ตายแล้ว มีของพรรค์นี้ (อวัยวะเพศ) ติดอยู่ด้วยละ” โชคดีเหลือเกินที่ผมไม่มีความทรงจำเมื่อตอนนั้น

ป้ามาซาโกะบอกผมว่า ถึงจะเป็นอย่างนั้น แต่ทุกคนก็พูดว่าผมน่ารักน่าชังอย่างโน้นอย่างนี้ ไม่รู้เพราะป้าเป็นคนจริงจัง

---

[7] พิธีและประเพณีดั้งเดิมของญี่ปุ่นที่จัดขึ้นเพื่ออวยพรเด็ก ๆ ที่มีอายุสามขวบ ห้าขวบ และเจ็ดขวบให้มีสุขภาพแข็งแรง ปกติจะจัดขึ้นในวันที่ 15 พฤศจิกายนของทุกปี

หรือเพราะเป็นพี่สาวคนโต ป้ามาซาโกะจึงมีสามัญสำนึกมากกว่าใครในบรรดาพี่น้องสามใบเถา โดยป้ามักสวมเสื้อเชิ้ตมีปกและติดกระดุมเม็ดบนสุดเสมอ คำพูดติดปากของป้าคือ “สรุปว่า” อย่างเวลาที่พวกน้องสาวของป้าพูดจาเรื่อยเจื้อยตามอารมณ์ ป้ามักจะรวบรัดตัดความว่า “สรุปว่าเธอช็อกสินะ” หรือ “สรุปว่าเป็นปัญหาสังคมสินะ”

“พวกเด็ก ๆ ต่างก็อยากอุ้มคิริยะกันทั้งนั้น พวกป้าลำบากแทบแย่แน่ะ”

ถ้าจำไม่ผิด ผมได้ยินเรื่องนั้นเมื่อช่วงปีใหม่ของสองปีก่อน ตอนนั้นพวกอาซูกิกำลังเล่นเกมเสียงดังอยู่ไม่ไกล ส่วนพวกผู้ใหญ่ก็เริ่มดื่มเหล้าอย่างดุเดือดตั้งแต่ช่วงกลางวัน ป้ามิมิโกะซึ่งสวมชุดกระโปรงที่มีลวดลายคล้ายพืชกินแมลงพร้อยไปทั้งตัวจนดูพิลึก-พิลั่นและน่าสยดสยองกำลังนอนคว่ำอยู่บนพรมพลางพึมพำว่า “ดื่มไม่ไหวแล้ว” ส่วนแม่ซึ่งคาบขนมซีสทาระตรงมุมปากก็ตีก้นป้าเบา ๆ พร้อมกับพูดว่า “พี่อ้วนขึ้นนะ”

“แค่เพราะไม่ค่อยได้เห็นเด็กผู้ชายหรือเปล่า” ผมพูดแทรก ป้ามาซาโกะก็ยอมรับอย่างง่ายดาย “สรุปว่าคงใช่แหละนะ”

ในงานเลี้ยงวันเกิดมีอาหารอย่างอินาริซูชิ[8] พิซซ่ามาร์เกริตา

[8] ซูชิในถุงเต้าหู้ทอด โดยจะนำข้าวซูชิที่ปรุงรสแล้วใส่ไว้ในเต้าหู้ทอดซึ่งมีลักษณะคล้ายถุง

เซ็นไมซีเกะ[9] เกี๊ยวซ่านึ่ง สตรอว์เบอร์รี และหน่อไม้ฝรั่งลวก วางเรียงบนโต๊ะอาหาร แม้ว่าทั้งหมดจะเป็นอาหารจานโปรดของผม แต่ผมไม่อยากกินอาหารเหล่านั้นพร้อมกัน ถึงอย่างนั้น ผมก็รู้ดีว่าถ้าเผลอพูดออกไป แม่ต้องงอนและพูดว่า “บ่นนักก็ไม่ต้องกิน–!” คิดแล้วผมก็ได้แต่หยิบตะเกียบขึ้นมาโดยไม่ปริปากบ่น ทุกคนอุตส่าห์เตรียมอาหารให้นี่นา

ขณะนั่งล้อมวงกินอาหารกับสาว ๆ ที่ส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าว ผมก็อดนึกถึงเรื่องในอดีตไม่ได้ ผมมักจะโดนอาซูกิผู้เป็นพี่สาวและลูกพี่ลูกน้องทั้งสองคนลากไปไหนมาไหนเหมือนเป็นลูกไล่ แล้วบังเอิญว่าโคนิชิเห็นเข้าพอดี วันต่อมาผมก็ถูกล้อที่โรงเรียนว่า “เป็นผู้ชายคนเดียวในกลุ่มสาว ๆ เชียวนะ”

ป้ามาซาโกะหย่ากับสามีเมื่อหลายปีก่อน ส่วนป้ามิมิโกะไม่ได้แต่งงาน เท่ากับว่าในบรรดาพี่น้องสามใบเถามีเพียงแม่ที่มีคู่ชีวิต ทว่าคู่ชีวิตที่ว่านั้นหรือก็คือพ่อของผม ต้องไปทำงานต่างจังหวัดและแทบจะไม่ได้กลับบ้านเลย ดังนั้นต่อให้ผมเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่สถานการณ์ที่ผมเป็นผู้ชายเพียงหนึ่งเดียวในกลุ่มผู้หญิงจึงไม่เปลี่ยนแปลง

ผมไม่มีเรื่องของพ่อให้เล่ามากนัก เพราะผมแทบจะไม่มี

---

[9] หัวไชเท้าดอง โดยจะฝานหัวไชเท้าเป็นแผ่นบาง ๆ แล้วดองในน้ำส้มสายชูและสาหร่ายคอมบุ

ข้อมูลเลยว่า “ตัวตนของพ่อเป็นคนแบบไหน” ต่อให้พบหน้ากัน เราก็แทบไม่ได้คุยกัน ไม่ใช่เพราะความสัมพันธ์ของเราย่ำแย่ แต่เป็นเพราะพ่อพูดน้อยต่างหาก แม่มักพูดว่า “ลูกน่ะเหมือนพ่อเปี๊ยบเลย” ซึ่งแม่หมายถึง “ใช้ชีวิตเงียบ ๆ อยู่หลังกำแพงอิฐที่ก่อขึ้นอย่างระมัดระวัง” และผมรู้ดีว่านั่นไม่ใช่คำชม

หลังกินอาหารเสร็จ เค้กก็ถูกยกออกมา “เทียนอยู่ไหน!” อาซูกิส่งเสียงเอะอะ ขณะที่ผมยิ้มและตอบว่า “ช่างเถอะ ไม่มีก็ไม่เห็นเป็นไร” เสียงอินเทอร์คอมก็ดังขึ้นพร้อมกัน

“คิริยะ ออกไปดูซิ”

“อะ...อื้อ”

บนหน้าจอเล็ก ๆ ของอินเทอร์คอมมีจมูกปรากฏอยู่เต็มจอใกล้เกินไปแล้ว ไม่รู้หรอกว่าเป็นใคร แต่ยื่นหน้าเข้ามาใกล้เกินไปแล้ว

“ใครน่ะ คนส่งของเหรอ”

“ไม่รู้สิ เห็นแต่จมูก”

ครั้นกดปุ่ม “สนทนา” ก็ได้ยินเสียงลมหายใจหอบถี่ ผมผงะด้วยนึกว่าเป็นคนโรคจิต ตอนนั้นเองจมูกนั้นก็ถอยห่าง ทำให้เห็นใบหน้าทั้งหมด “เฮอะ” เสียงนั้นหลุดออกมาจากลำคอของผมอย่างไม่เป็นคำ

“คิริยะ! คิริยะ! ออกมานะ!”

เขาคนนั้นไม่ได้โกรธหรอก แต่พูดจาคล้ายตวาดกราดเกรี้ยว

เป็นปกติ

“เหวอ โยชิกาเงะนี่นา โอยามาดะ โยชิกาเงะ โผล่มาได้ไง”

อาซูกิพึมพำพร้อมเบ้หน้า เธอถือเทียนสีแดงซึ่งคงหาเจอจากตรงไหนสักแห่งในครัว

“ลูกนี่ อย่าเรียกชื่อตาห้วนๆ สิ”

พอแม่ตักเตือน อาซูกิก็พ่นลมออกทางจมูก ส่วนป้ามาซาโกะชะโงกหน้าข้ามไหล่ผมเพื่อมองหน้าจออินเทอร์คอมพลางตะโกนว่า “พ่อคะ!” พร้อมกดปุ่มปลดล็อก แล้วประตูอัตโนมัติก็เปิดออก ทำให้ตากระโดดถอยห่างด้วยความตกใจ

“พ่อคะ นี่เป็นล็อกอัตโนมัตินะ เมื่อกี้หนูเปิดประตูให้เอง”

“รู้น่า!”

“รู้วิธีขึ้นลิฟต์ด้วยเหรอ”

“อย่ามาดูถูกกันนะ!”

หน้าจอตัดเป็นจอมืด ผมหันไปเรียกแม่ที่กำลังตัดแบ่งเค้ก

“แม่! ทำไมต้องชวนตามาด้วย”

“เอ๊ะ ไม่ได้ชวนนะ เพราะแม่รู้ว่าลูกกับพี่มิมิจะไม่พอใจ”

“ก็โผล่มาแล้วเนี่ย”

“นั่นสิ มาได้ยังไงเนี่ย”

“ตามกลิ่นเค้กมาหรือเปล่า ฮะๆๆ” แม่พูดอย่างขอไปทีพร้อมส่งเสียงหัวเราะ ส่วนป้ามิมิโกะสะบัดผมที่ย้อมเป็นสีทองแล้วพูดว่า “อา – งานล่มแล้วสิ” ใบบรรดาพี่น้องสามใบเถา ความ

สัมพันธ์ระหว่างป้ามิมิโกะกับตาถือว่าแย่ที่สุด เห็นว่าเข้ากันไม่ได้มาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว ขณะที่ป้ามาซาโกะบีบมือซ้ายขวาของตัวเองด้วยท่าทางกังวล

ผมสัมผัสได้ถึงชีพจรของตัวเองที่เต้นเร็วขึ้นเรื่อย ๆ จนเรียกได้ว่า “รัวจังหวะ” หลายปีมานี้ ผมเลี่ยงไม่เจอตามาตลอด ไม่เชิงว่ามีสาเหตุอย่างชัดเจนหรอกนะ แต่ตาเป็นประเภทที่ผมไม่ถูกชะตามาตั้งแต่แรก เลยถือโอกาสที่ผมโตเป็นผู้ใหญ่เลือกคนที่จะคบหาด้วย ต่อให้อีกฝ่ายจะมีความสัมพันธ์ทางสายเลือดก็เถอะ

ทั้งเสียงดังโดยใช่เหตุ กิริยาท่าทางก็หยาบกระด้าง แถมยังพูดจาไม่เข้าหู เรียกว่ามีองค์ประกอบที่ยากจะยอมรับอย่างครบถ้วน แต่แล้วตากลับโผล่มาถึงบ้านในวันเกิดของผม ไม่มีเซอร์ไพรส์ไหนสร้างความลำบากใจได้เท่านี้อีกแล้ว

ครั้นเข้ามาในห้อง ดวงตาลึกโหลของตาก็เบิกกว้าง ท่าทางคงจะตกใจไม่น้อยเมื่อเห็นลูกสาวกับหลาน ๆ อยู่กันพร้อมหน้า

“นี่มันหมายความว่าไง นี่มัน...นี่มันอะไรกัน!”

ตาเลื่อนหน้ากากอนามัยลงมาไว้ใต้คางแล้วเริ่มแผดเสียงดัง ท่าทางเดือดดาลมาก แม้จะฟังไม่ค่อยชัดว่าตาพูดอะไร แต่พอจะจับใจความได้ว่า “วันนี้คิริยะอายุ 25 เป็นชายหนุ่มเต็มตัวแล้ว ฉันอุตส่าห์ตั้งใจมาก๊งเหล้ากับหลานชาย แต่พอมาถึงก็ดันเจอแม่ผู้หญิงใจร้ายพวกนี้ที่จัดงานฉลองโดยไม่มีฉัน” ตาแสดงท่าทางโกรธเกรี้ยว ราวกับว่าตัวเองเป็นแม่มดตนที่ 13 ซึ่งไม่ได้รับเชิญ

ให้เข้าร่วมงานเลี้ยงฉลองในเรื่อง*เจ้าหญิงนิทรา* ขณะเดียวกันป้ามาซาโกะก็พยายามปลอบตาอย่างสุดความสามารถว่า “พ่อคะ อย่าโมโหสิ”

“อุตส่าห์จำวันเกิดของคิริยะได้ด้วย แต่ตอนที่เรายังเด็กไม่เคยอวยพรวันเกิดพวกเราสักคำ”

ป้ามิมิโกะพูดกระแทกกระทั้น แล้วความเงียบอันน่ากระอักกระอ่วนก็ปกคลุมทั่วบริเวณ ทุกคนหันมามองผม ซึ่งนั่นทำให้ผมคิดได้ว่า “ต้องพูดอะไรสักอย่าง” พร้อมกันนั้นก็คิดว่า “แล้วทำไมต้องเป็นผมด้วยล่ะ” นั่นสินะ ทำไมต้องเป็นผมด้วย

“นี่ คิริยะ”

ทว่าคนที่เป็นต้นเหตุของบรรยากาศกระอักกระอ่วนกลับมีท่าทีไม่ยี่หระด้วยการยกขวดโชจูอย่างโอ้อวด ผมอ่อนใจและพูดว่า ดื่มเหล้าไม่ได้ครับ แต่ตาไม่ฟังเลยสักนิด

“แล้วก็นี่”

ตาเปิดถุงกระดาษที่นำมาด้วยอย่างแรงจนถุงขาดดังแควก แล้วแกงกะหรี่สำเร็จรูปก็ร่วงลงมาจากรอยขาดนั้น

“แกชอบกินเจ้านี่ใช่ไหม!”

สิ่งที่อยู่ในถุงกระดาษเป็นแกงกะหรี่สำเร็จรูปทั้งหมด น่าจะมีสักสิบกล่องเห็นจะได้ เป็นพีซเคอร์รีโกลเด้นรสหวาน กล่องที่อยู่ข้างๆ ก็เป็นรสหวาน กล่องถัดไปก็เป็นรสหวาน เป็นรสหวานหมดทุกกล่อง

“ทำไม...”

ทำไมถึงเป็นรสหวานหมดเลยล่ะ ผมถามอย่างหมดแรง แต่ก็รับมา

ผมหันมองรอบ ๆ เพื่อขอความช่วยเหลือ ก็เห็นแม่ทำหน้าเหมือนจะบอกว่า “อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด” แล้วนั่งเท้าคางพลางกินเค้กอยู่ที่โต๊ะอาหาร

“นั่งก่อนไหมคะ พ่อ”

“ถ้าเสร็จธุระแล้วก็กลับไปสิ”

แม่กับป้ามิมิโกะพูดขึ้นพร้อมกัน ป้ามิมิโกะสะบัดหน้าหนี ส่วนแม่ดึงเก้าอี้ข้างตัวเป็นเชิงชักชวน

“ฮึ”

ตาพ่นลมออกทางจมูก ก่อนจะทิ้งตัวนั่งบนเก้าอี้ ส่วนอาซูกิกับลูกพี่ลูกน้องอีกสองคนนั่งเบียดกันบนโซฟา คอยสังเกตสถานการณ์อยู่เงียบ ๆ

“เฮ้อ ประจวบเหมาะพอดี กำลังคิดว่าต้องคุยให้เป็นเรื่องเป็นราวเสียที ใช่ไหม มิมิ โทชิ”

ป้ามาซาโกะมองน้องสาวทั้งสอง

“พ่ออายุ 83 แล้วนะ”

“แล้วมันทำไมเรอะ”

ตารินโชจูใส่แก้วที่วางอยู่บนโต๊ะซึ่งไม่รู้ว่าเป็นของใคร แล้วเริ่มดื่ม

“ก่อนหน้านี้เพิ่งเรียกรถพยาบาลไม่ใช่เหรอ”

ป้ามาซาโกะพูดพลางเลื่อนแก้วที่มีโชจูออกห่างจากตาอย่างแนบเนียน บ้านของตาตั้งอยู่ในเมืองซึ่งไม่ไกลจากโอซาก้าที่พวกผมอาศัยอยู่ ถ้านั่งรถไฟเอกชนจะใช้เวลาเพียง 30 นาที โดยอยู่ในย่านที่พักอาศัยซึ่งมีถนนหนทางซับซ้อนไม่ต่างจากเขาวงกต ตอนที่ผมยังเด็กจึงมักจะหลงทางอยู่บ่อย ๆ

ป้ามาซาโกะบอกว่ารู้เรื่องนั้นจากเพื่อนบ้านของตา

“ก่อนหน้านี้ ตอนหนูแวะไปแถวนั้น คุณอิกุตะเล่าให้ฟังน่ะ”

ฟังถึงตรงนั้น ตาก็ขมวดคิ้วจนเกิดเป็นร่องย่น

“ยายเฒ่านั่น ปากสว่างนักเชียว!”

“ตัวเองก็เป็นตาเฒ่า ยังจะเรียกคนอื่นว่ายายเฒ่าอีก” เสียงนานามิที่พูดกระแทกกระทั้นดังมาจากทางโซฟา

เห็นว่าหลังกลับมาจากการซื้อของ ตาที่เหนื่อยล้าจึงเอนตัวนอนตรงทางเข้าบ้าน ตอนนั้นคุณอิกุตะซึ่งบ้านของเธออยู่ติดกับหลังบ้านของตานำจดหมายเวียนมาส่ง เธอจึงเข้าใจผิดคิดว่าตาล้มฟุบ ทั้ง ๆ ที่ตาแค่นอนพักผ่อน เธอเลยเรียกรถพยาบาลโดยพลการ ขณะอธิบายตาก็ใช้คำว่า “ยายเฒ่า” ไปมากกว่าสิบครั้ง และทุกครั้งที่ได้ยินผมจะรู้สึกเหมือนกระเพาะหดเกร็งอย่างรุนแรง

“จริง ๆ แล้วอาการเป็นยังไงบ้าง ตอนนี้ก็ยังเหนื่อยมากไม่ใช่เหรอ”

“มียาอยู่น่า ไม่ต้องห่วง”

ตามีสิ่งที่ดูคล้ายตลับยาซึ่งร้อยเชือกและคล้องไว้ที่คอ ถึงเชือกจะดูเก่าโทรมและซอมซ่อ แต่ตลับยาสีเงินซึ่งมีดีไซน์เรียบง่ายกลับดูไม่เลวเลย

สามศรีพี่น้องเคยถกเถียงอยู่หลายครั้งว่าจะให้ตาอยู่คนเดียวต่อไปดีหรือไม่ เพราะเดิมทีหัวใจของตาก็ไม่แข็งแรงอยู่แล้ว แถมยังเคยเข้ารับการผ่าตัดหลายครั้ง ส่วนยายไม่อยู่แล้ว เห็นว่าหย่าร้างกับตาตั้งแต่ตอนที่พวกแม่ยังเด็ก ผมเองก็ไม่เคยเจอยายสักครั้ง

หลังเข้ารับการผ่าตัดหลายครั้ง แม่ก็ชวนตาว่า “พ่ออยู่คนเดียวมันอันตราย มาอยู่ที่บ้านหนูไหม” แต่ตาปฏิเสธทันทีว่า “ใครมันจะอยู่ในโพรงกระต่ายแบบนั้นได้” พอได้ฟังคำดูหมิ่นแมนชั่นขนาด 3LDK[10] ซึ่งซื้อด้วยเงินกู้ที่ต้องผ่อน 35 ปี แม่ก็โกรธจัด เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อประมาณห้าปีก่อน ภายหลังแม่ยังมาบ่นให้ฟังขณะเคี้ยวทาโกยากิตุ้ยๆ ว่า “ตอนนั้นแม่คิดจริงๆ นะว่า ตาแก่ดื้อด้านเอ๊ย จะเป็นยังไงฉันไม่รู้ด้วยแล้ว ตายไปได้ก็ดี”

“ไปอยู่บ้านพักคนชราก็สิ้นเรื่อง”

พูดจบ ป้ามิมิโกะก็ยักไหล่ ส่วนตาตบโต๊ะดังปัง

“ฉันไม่คิดจะไปจากบ้านหลังนั้น! จะอยู่ที่นั่นและตายที่นั่น!”

---

[10] คำที่ใช้เรียกแปลนที่พักอาศัยของญี่ปุ่น โดย 3 คือจำนวนห้องนอน L คือห้องนั่งเล่น D คือห้องรับประทานอาหาร และ K คือห้องครัว

“เอะอะก็ตบโต๊ะปึงปัง มันน่ารำคาญนะ”

ป้ามิมิโกะดูเหมือนจะเอือมระอาจริงๆ แล้วผมก็นึกถึงคำพูดของป้าที่เคยพูดว่า การพยายามแสดงพละกำลังเพื่อโอ้อวดผู้อื่น เป็นการกระทำของผู้ชายจิตใจอ่อนแอ

“ถ้าพี่มาซาโกะเป็นห่วงขนาดนั้นก็ไปอยู่กับพ่อสิ ที่บ้านหลังนั้นน่ะ”

“แต่ว่า...” ป้ามาซาโกะพูดแล้วนิ่งไป มิคุรุจึงพูดเสริมพร้อมท่าทางกริ่งเกรงว่า “แม่มีแมวอยู่ด้วยน่ะสิ” หลังจากมิคุรุย้ายออกจากบ้าน ป้ามาซาโกะก็เริ่มเลี้ยงแมว

“แมวเรอะ ไม่ได้ๆ”

ตาโบกมือไปมา นั่นเพราะตาแพ้ขนแมวนั่นเอง

“แกจะฆ่าฉันเรอะ”

“อ๊ะ บ้านนี้ก็เหมือนกัน ตอนนี้ไม่สะดวกแล้ว”

แม่พูดแทรก ป้ามาซาโกะยกมือขึ้นคล้ายจะบอกว่า “รู้น่า” แม้ว่าก่อนหน้านี้แม่จะเตรียมใจให้ตามาอยู่ด้วยกัน แต่ตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว

“ฉันไม่คิดจะให้พวกแกมาดูแลหรอก”

ตาแผดเสียงกระด้าง

“ใครมันจะไปพึ่งลูกสาวกัน น่าสมเพชจะตาย”

คำว่าบรรยากาศเย็นเยือกเป็นอย่างนี้สินะ ผมเพิ่งเคยสัมผัสด้วยตัวเองเป็นครั้งแรก นี่ไม่ใช่การเปรียบเปรย แต่ผมรู้สึกได้เลย

ว่าอุณหภูมิเปลี่ยนไปจนอดยกมือลูบแขนตัวเองไม่ได้

“พวกผู้หญิงอย่างแกชอบอ้างว่ามีประจำเดือน อารมณ์เลยปรวนแปร เอะอะก็ใช้อารมณ์ ฉันเข็ดหลาบกับการใช้ชีวิตอยู่กับผู้หญิงเต็มที”

เพราะตาพูดคำว่า “ประจำเดือน” เหมือนเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ สีหน้าของทุกคนยกเว้นผมจึงเปลี่ยนไปทันที

“...พูดเหมือนตัวเองไม่เคยใช้อารมณ์อย่างนั้นละ ฟังแล้วอึ้งเลย”

ป้ามิมิโกะพ่นลมออกทางจมูกอย่างไม่พอใจ

“งั้นจะให้ทำยังไงล่ะ”

ป้ามาซาโกะพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบคล้ายพยายามสะกดกลั้นความหงุดหงิดอย่างเต็มที่ ตอนนั้นเองตาก็หันมามองผมก่อนจะเอนหลังพิงพนักเก้าอี้

“ความจริงแล้ว...”

ผมสังหรณ์ใจไม่ดีชอบกล แถมลางสังหรณ์แบบนี้มักจะถูกต้องเสียด้วย

“วันนี้ฉันมาคุยเรื่องนี้แหละ”

“เอ๊ะ งั้นเหรอ”

ป้ามาซาโกะโน้มตัวไปข้างหน้าอย่างสนใจ

“ใช่แล้ว ถ้าเป็นคิริยะละก็ ฉันคิดว่าน่าจะอยู่ด้วยกันได้”

“อ๊ะ” ทั้งแม่ ป้ามาซาโกะ และป้ามิมิโกะอุทานพร้อมกัน

จากนั้นก็หันมามองผม ก่อนจะสบตากันเอง แล้วเปล่งเสียงพร้อมกันว่า “อ้อ –” เป็นเสียงที่ฟังคลุมเครือจนตีความไม่ออกว่าเห็นด้วยหรือปฏิเสธ

“จะหดหู่ถึงเมื่อไหร่ น่ารำคาญน่า”

อาซูกิเอ่ย ขณะเดินจากบ้านไปร้านแฮมเบอร์เกอร์ที่ชื่อ “คิง” ซึ่งใช้เวลาแปดนาที ระหว่างนั้นเธอก็พูดคำนั้นประมาณยี่สิบรอบเห็นจะได้

“ก็มัน” ผมตั้งท่าจะเถียง ตอนนั้นเองผมก็เห็นสภาพไหล่ลู่ตกของตัวเองสะท้อนอยู่บนประตูกระจกของร้านซักรีดขณะเดินผ่าน แสงแดดอ่อนๆ ในวันอาทิตย์ที่ล่วงเลยสิบโมงมาหมาดๆ สะท้อนอยู่ทุกหนทุกแห่ง สายลมที่พัดมาทำเอาผมเผลอหลับตาปี๋ กลีบซากุระที่ไม่รู้ว่ามาจากไหนปลิวมาติดตรงปลายรองเท้าผ้าใบ ผมก้มตัวลงตั้งใจจะใช้มือปัดออก แต่พอหยุดคิดเล็กน้อยก็ตัดสินใจปล่อยไว้แบบนั้น เพราะปีนี้คงไม่มีโอกาสได้ดูดอกไม้แล้วแน่ๆ พอคิดแบบนั้นก็เกิดความรู้สึกเสียดายอย่างบอกไม่ถูก ทั้งๆ ที่ผมไม่ได้ชอบซากุระเสียหน่อย

เมื่อสิบนาทีก่อน ขณะที่ผมเตรียมอาหารมื้อเช้าที่ติดจะสาย โดยยังไม่หายช็อกจาก “วันเกิดที่เหมือนฝันร้าย” ของเมื่อวาน ลูกพี่ลูกน้องทั้งสองคนกับพี่สาวก็โผล่หน้ามาหาแล้วพูดว่า “มานี่หน่อยซิ” ก่อนจะลากผมออกจากบ้านโดยที่ผมไม่เต็มใจ

ผมเดินตามพวกเธออย่างไม่รู้เรื่องรู้ราวจนกระทั่งมาถึงที่นี่

ถัดจากร้านชักรีดเป็นร้านวากาชิ[11] และถัดจากนั้นเป็นตึกแถวของร้านรวงต่าง ๆ ที่ยังปิดประตูม้วน พวกสาว ๆ ที่เดินนำหน้าเอาแต่คุยจ้อไม่หยุด อย่างตรงนั้นมีคาเฟ่เปิดใหม่บ้างละ ตรงนี้เป็นคลินิกรักษาตาที่ฉันมารักษาบ้างละ แต่แล้วจู่ ๆ พวกเธอก็พร้อมใจหันกลับมา

"เข้าใจความรู้สึกนายนะ แต่อย่ามัวแต่ทำตัวอมทุกข์เลยน่า"

อาซูกิเชิดหน้าพร้อมกับยกมือเท้าสะเอว พี่สาวผู้วางมาดเคร่งขรึมราวกับราชินีที่กำลังสั่งประหารชีวิตคนนี้สวมเสื้อยืดลายประหลาดตลอดทั้งปี เป็นเสื้อยืดลายแปลก ๆ ที่ชวนให้คิดว่า "ไปหาซื้อมาจากไหน" อย่างเช่นลายแมวปล่อยลำแสงออกจากตา หรือเสื้อยืดที่มีข้อความว่า "*เต้าหู้เย็น COOL GUY*"[12] อะไรทำนองนั้น

ไม่ได้อมทุกข์สักหน่อย ผมเถียงเสียงเบาพลางมองเสื้อยืดของอาซูกิ ตรงช่วงอกมีเครื่องหมายกลม ๆ เล็ก ๆ สำหรับพี่สาวแล้วนี่ถือว่าเรียบง่ายไปหน่อย แต่พอผมเพ่งมองดี ๆ จึงเห็นว่านั่นไม่ใช่

---

[11] คำเรียกขนมหวานแบบดั้งเดิมของญี่ปุ่น

[12] เป็นการเล่นคำ โดยคำว่า 冷奴 แปลว่าเต้าหู้เย็น ซึ่งเป็นเมนูอาหาร แต่หากแยกตัวอักษร 冷 จะแปลว่าเย็น และ 奴 แปลว่าหมอนั่น จึงกลายเป็น Cool Guy

เครื่องหมายวงกลมธรรมดา แต่เป็นรูปลูกตาที่ดูสมจริงต่างหาก เสื้อยืดแบบนี้มีขายที่ร้านไหนในเมืองไหนกันนะ

“วันนี้เราจะจัดงานให้กำลังใจนายน่ะ”

นานามิซึ่งอยู่ข้าง ๆ อาซูกิพูดเสริมด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน เธออายุน้อยกว่าอาซูกิหนึ่งปี ตอนนี้อายุ 29 ปี และค่อนข้างพิถีพิถันเรื่องเสื้อผ้าหน้าผมมาตั้งแต่เมื่อก่อน ช่วงหลังมานี้เธอมักสวมกิโมโน แต่ผมไม่ค่อยรู้เรื่องแฟชั่นจึงไม่รู้ว่านี่เรียกว่า “แนวอะไร” หรือ “สไตล์ไหน” โดยวันนี้เธอจับคู่กิโมโนกับเสื้อเชิ้ตตัวในสีขาวและรองเท้าบูต และเพราะว่าเธอเปลี่ยนงานบ่อยทุกครั้งที่เจอกันผมจึงต้องถามว่าทำงานอะไรอยู่ เห็นว่าตอนนี้เธอทำงาน “ขายถุงเท้า” ก่อนหน้านี้ถ้าจำไม่ผิดน่าจะทำงานคอลเซนเตอร์ ส่วนก่อนหน้านั้นอีกผมจำไม่ได้แล้ว

“เฮ้อ ก็พอจะเข้าใจความรู้สึกอยู่หรอกนะ” มิคุรุ ลูกพี่ลูกน้องอีกคนพูดด้วยน้ำเสียงปลอบโยน มิคุรุอายุ 28 ปี แต่เจ้าตัวบอกว่าอายุ 15 ปีตลอดไป เห็นว่าพออาซูกิกับนานามิได้ยินแบบนั้นต่างก็พากันพูดว่า “ถ้าต้องอยู่ในวัยที่ไร้ซึ่งอิสระแบบนั้นไปตลอด ก็น่าขนลุกเกินไปแล้ว”

“ถ้าเข้าใจความรู้สึกละก็ จะมาเปลี่ยนตัวกันก็ได้นะ”

มิคุรุฟังแล้วก็เอียงคอคล้ายลำบากใจ ใบหน้าสองในสามของเธอปกคลุมด้วยผ้าลูกไม้ ผมรู้ว่านั่นเป็นหน้ากากอนามัยทำมือก็เพราะสวมอยู่บนใบหน้า แต่หากวางไว้เฉย ๆ ผมคงเข้าใจผิด

คิดว่าเป็นชุดชั้นในและคงตกใจจนทำอะไรไม่ถูกแน่ ๆ

มิคุรุหลงรักระบายลูกไม้และโบอย่างสุดหัวใจ เธอมักจะแต่งตัวเหมือนตุ๊กตาอยู่เสมอ เวลาเดินด้วยกันเธอจะโดดเด่นชนิดที่ว่าทุกคนต้องเหลียวมอง และเพราะเธอมีแก้มอวบอิ่มสีชมพูกุหลาบทำให้ดูหน้าเด็ก การแต่งตัวสไตล์นั้นจึงเข้ากับเธอมากทีเดียว

เธอทำงานเป็นพยาบาลในโรงพยาบาล แต่ผมกลับจินตนาการถึงมิคุรุในชุดเครื่องแบบพยาบาลที่ปราศจากการตกแต่งไม่ออก สมัยเรียนมัธยมปลายเธอดัดแปลงชุดนักเรียนจนแทบไม่เหลือเค้าเดิมด้วยการติดระบายแบบถอดได้ตรงปลายแขนเสื้อและชายกระโปรง แต่ที่โรงพยาบาลคงไม่อนุญาตให้ทำแบบนั้นหรอกมั้ง

“ไม่ได้ ๆ ไม่ไหวหรอก เรื่องนั้นน่ะนายเองก็น่าจะรู้ดีนี่นา”

นานามิโอบไหล่มิคุรุแล้วเริ่มออกเดินไปด้วยกัน

แม้รูปลักษณ์ภายนอกจะแตกต่างกันสุดขั้ว แต่ทั้งสามคนก็เดินด้วยกันอย่างสนิทสนมและครื้นเครง ส่วนรูปลักษณ์ของผม (ซึ่งอาซูกิบอกว่าอย่างกับหุ่นโชว์เสื้อในร้านมูจิ) ที่เดินตามพวกเธอนั้น ก็มั่นใจได้ว่าถ้าเดินปะปนไปกับฝูงชนคงไม่มีใครหาผมเจอแน่นอน ในสายตาของผู้คนที่เดินสวนไปมาอาจมองว่าผมไม่เกี่ยวข้องกับสาว ๆ ทั้งสามคนนี้ หรืออาจจะไม่เห็นผมอยู่ในสายตาด้วยซ้ำ เพราะพวกเธอสะดุดตาเกินไป